

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska broj 6

15. P- 24/2018

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Ivi Bakaliću, uz sudjelovanje Darinke Nejašmić kao zapisničara, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa stečajnog dužnika ITS d.o.o. u stečaju, Split, Šime Ljubića 7, OIB: 67393235251., zastupana po punomoćniku Milanu Veiću, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika IVICE MATIJEVIĆA, Ljubljana, Republika Slovenija, Rusjanov trg 2, OIB: 83855715479, zastupan po punomoćniku Domagoju Mužiću, odvjetniku u Splitu, radi utvrđenja osnovanosti tražbine, nakon provedene glavne i javne rasprave u nazočnosti punomoćnika tužitelja, tuženika osobno i punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu presude održanom dana 22. svibnja 2020.g

p r e s u d i o j e

1. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

“Utvrđuje se kao osnovano osporavanje tražbine stečajnog vjerovnika Ivica Matijević iz Ljubljane, Republika Slovenija, Rusjanov trg 2, OIB: 83855715479, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 4.249.717,56 kn, navedena u Rješenju Trgovačkoga suda u Splitu pod poslovnim brojem 1. St 596/2017 od 07. rujna 2017. godine .“

2. Nalaže se tužitelju da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe nadoknadi tuženiku nadoknadi parnični trošak u iznosu od 51.875,00 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz čl. 29. st. 1. i 2. ZOO odnosno za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu za 3 postotnih poena, tekucim od dana presuđenja pa do isplate, sve u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe, dok se tuženik odbija za više zatraženih 21.875,00 kn.

Obrazloženje:

Tužitelj u tužbi tvrdi da je rješenjem Trgovačkoga suda u Splitu pod poslovnim brojem St -596/2017 od 29 svibnja 2017. godine otvoren stečajni postupak nad stečajnim

dužnikom stečajnom masom iza ITS d.o.o. u stečaju, Šime LJubića 7, OIB: 67393235251. Dalje se navodi da se je stečajni upravitelj na ispitnom ročištu izjasnio kako osporava prijavu tražbine pod rednim brojem 4. i to prijavu tuženika u cijelosti u iznosu od 4.249.717,56 kn, a potom je u točki II. izreke rješenja Trgovačkoga suda u Splitu St- 596/17 od 07. rujna 2017. godine vjerovnik Ivica Matijević upućen na pokretanje parnice protiv stečajnoga dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine u iznosu od 4.249.717,56 kn u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, odnosno primitka drugostupanjske odluke.

Na predmetno rješenje je tuženik uložio žalbu, te je VTS RH dana 20. prosinca 2017. godine pod poslovnim brojem PŽ- 6185/17-2 donio rješenje kojim je u točki II. izreke preinačio rješenje Trgovačkoga suda u Splitu poslovni broj ST-596/17 od 07. rujna 2017. godine i riješio na način da je uputio sada stečajnoga dužnika da u roku od 8 dana od primitka rješenja pokrene parnicu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine stečajnoga vjerovnika Ivica Matijevića iz Ljubljane smatrajući da je tuženik kao stečajni vjerovnik za tražbinu dostavio ovršnu ispravu i to Protokol od 04. kolovoza 1999. godine s potvrdom javnog bilježnika Boška Jurišića iz Solina poslovni broj OU-142/99 od 04. kolovoza 1999. godine, te da kao takva potvrđena privatna isprava ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta pa u toj situaciji temeljem čl. 266. st.4. Stečajnoga zakona na parnicu treba uputiti osporavatelja.

U odnosu na osporavanje tužnikove tražbine ističe se kako je stečajna upraviteljica tužitelja osporila tražbinu tuženika kao neosnovanu držeći da isti svoju tražbinu neosnovano temelji na ispravi nazvanoj Protokol od 04. kolovoza 1999. godine s potvrdom javnog bilježnika Boška Jurišića iz Solina poslovni broj OU-142/99 od 04. kolovoza 1999. godine, te je isti temeljem navedene isprave podnio prijavu u stečajnom postupku uz koji je priložio i Presudu Općinskoga suda u Splitu pod poslovnim brojem: Pi-709/13 od 07.02.2016. godine.

Tužitelj posebno ističe kako tuženik pogrešno smatra da njegovo potraživanje postoji sukladno članku 2. stavak 2 Protokola iz 1999. godine koji glasi:

2) Stranke u ovom Protokolu su suglasne da ulaganja Slobodana Kljakovića Gašpića i Ivica Matijevića naznačena u prethodnome stavku predstavljaju tražbinu koju oni imaju prema ITS d.o.o. i koju im je Its d.o.o. dužno namiriti u hrvatskoj valuti prema srednjem tečaju HNB važećem za njemačku marku na dan namirenja u roku od 8 dana kada ITS pridobije sredstva sukladno članku 3 (1) ovog Protokola.

Tužitelj nadalje citira i članak 3. st.1., 2. i 3. Protokola koji glasi:

- 1. Stranke u ovom Protokolu ovlašćuju Gotovac Slavka da u ime i za račun ITS d.oo izvrši prodaju ili zamjenu ulaganja naznačenih u prethodnome članku, te da pridobijeni iznos ili kakvu drugu imovinsku korist preda Slobodanu Kljakoviću-Gašpiću i Ivici Matijeviću u omjeru utvrđenom člankom 1(1) čime će njihovo potraživanje prema ITS d.oo prestati.*
- 2. Prilikom zaključenja ugovora o prodaji ili zamjeni odnosno prilikom davanja ponude na javnoj dražbi Gotovac Slavko sukladno volji svih strana u ovome Protokolu, mora pribaviti suglasnost Ivica Matijevića. U protivnom odgovara drugim stranama za svu eventualno prouzrokovanu štetu.*
- 3. Dobit koja bi se eventualno mogla ostvariti prodajom ili zamjenom ulaganje se poslije oporezivanja predaje Slobodanu Kljakoviću Gašpiću i Ivici Matijeviću i to sukladno*

omjeru njihovih udjela naznačenih u članku 1. U slučaju ostvarenja gubitka isti snose Slobodan Kljaković- Gašpić i Matijević Ivica na ravne dijelove.

Iz citiranih odredbi Protokola tužitelj izvlači zaključak kako je upravo uvidom u članak 3. Protokola vidljivo da nikakva mogućnost naplate ulaganja utemeljena na pravomoćnoj presudi OS Split pod poslovnim brojem Pi-709/13 od 07.02.2016. godine nije bila predmet ovog Protokola, već su isti ovlastili Slavka Gotovca da proda ili zamijeni njihova ulaganja, te isti nisu ugovorili nikakvu korist niti mogućnost naplate povodom presude u parničnom postupku.

Tužitelj u tužbi također osporava da bi predmetna isprava predstavljala ovršnu ispravu kako to smatra Visoki Trgovački sud, a za slučaj da sud kojim slučajem i utvrdi da je predmetna isprava ovršna, tuženik je istaknuo prigovor zastare jer se za tražbinu tuženika primjenjuje rok zastare od 10 godina iz čl.379. st.1 ZOO-a koji je s obzirom na datum potvrde ovršnosti iz 1999. godine davno istekao, te da je nastupila zastara mogućnosti naplate potraživanja od strane tuženika, te je ista osporena i po navedenoj osnovi.

Tužitelj osporava i da bi tuženik uopće bio aktivno legitimiran za naplatu temeljem presude Općinskoga suda u Splitu Pi -709713 od 07.02.2016. godine , te je s tim u svezi istaknut i prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tuženika povodom prijave u stečajnom postupku temeljem te presude.

Tužitelj je nadalje osporio i ovršnost Protokola od 04. kolovoza 1999. godine s potvrdom javnog bilježnika Boška Jurišića iz Solina poslovni broj OU-142/99 od 04. kolovoza 1999. godine pozivom na članak 54. st.1 Zakona o javnom bilježništvu (NN 78/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09, dalje: ZJ) iz kojeg proizlazi da je javnobilježnički akt ovršna isprava ako je u njemu utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarenja dužne činidbe nakon dospelosti obveze neposredno provesti prisilno izvršenje. S tim u svezi tužitelj ističe pravni stav da je javnobilježnička isprava ovršna ukoliko je postala ovršna po posebnim pravilima koja uređuju ovršnost takve isprave. Iz članka 54. st.1 Zakona o javnom bilježništvu proizlazi da je javnobilježnički akt ovršna isprava ako je u njemu utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarenja dužne činidbe nakon dospelosti obveze neposredno provesti prisilno izvršenje. Stavkom 6 . članka 54. Zakona o javnom bilježništvu je navedeno da isti učinak ima i privatna isprava koju je javni bilježnik potvrdio (solemnizirao).

U odnosu na prethodno navedeno tužitelj tvrdi da u Protokolu uopće nije utvrđeno koja bi to obveza bila, niti kada je dospjela niti su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja obveze dok je sami Protokol sklopljen 1999. godine, znači čak 2 godine prije nego li je uopće podnesena tužba u predmetu pod poslovnim brojem Pi 709/13 Općinskoga suda u Splitu a što je vidljivo iz obrazloženja presude u kojoj su kao stranke naznačeni tužitelj: ITS d.o.o., a kao tuženici HNK Split i Grad Split, te je slijedom navedenoga vidljivo kako stranke u trenutku sklapanja Protokola nisu ispunile temeljni uvjet iz čl. 54 st.1 ZJB-a odnosno “nisu mogli utvrditi obvezu na činidbu niti su se o njoj mogli nagoditi“

Također, po tužitelju predmetna isprava ne sadrži niti izjavu da se može radi ostvarenja dužne činidbe nakon dospelosti obveze neposredno provesti prisilno izvršenje. S obzirom da se po Protokolu uopće ne može znati što je uopće dužna činidba, tko je uopće

vjerovnik, a tko dužnik, te koja se ovrha može provesti vidljivo je da ni drugi uvjet iz članka 54. stavak 1. nije ispunjen.

Tužitelj posebno ukazuje kako na predmetnoj ispravi ne postoji klauzula ovršnosti izdana od strane javnog bilježnika, pa je vidljivo i da po ovom kriteriju predmetna tražbina nije osnovana, a ne postoji ni odredba, kojim su stranke bezuvjetno i neopozivo izjavile da su suglasne tko je vjerovnik, a tko dužnik temeljem Protokola, kao i da eventualni vjerovnik može i da je ovlašten naknadno odrediti visinu tražbine i prema kome da je odredi, niti su stranke odredile tko je dužnik u ovoj priči (Slavko Gotovac ili ITS d.o.o.) kao i vrijeme njezine dospelosti.

Konačno, tužitelj navodi kako se osnovano sumnja u valjanost predmetne isprave jer na zadnjoj strani Protokola ispod ovjere javnog bilježnika nalazi tekst napisan rukom bez pečata i nečitko.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti i ističe da se izričito protivi podnesenoj tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Tuženik posebno prigovara svim činjeničnim i pravnim navodima koje je tužitelj iznio u svojoj tužbi kao netočnim i neosnovanim, držeći da je isto izravna posljedica izostanka suradnje između prijašnjih zakonskih zastupnika društva tužitelja i stečajnog upravitelja protivno odredbi čl. 221. Stečajnog zakona koja jasno propisuje obvezu i dužnost obavješćivanja i suradnje.

Ovo osobito iz razloga jer je iz predmetne tužbe razvidno da stečajni upravitelj kao zakonski zastupnik tužitelja sada osporava i neke činjenice koje između stranaka Protokola uopće nisu sporne, štoviše, sve te činjenice potpisnici protokola priznali su i u nekim drugim sudskim postupcima (Općinski sud u Splitu, P-40/13) pa se predlaganje grafološkog vještačenja primjerice čini posve suvišnim i nepotrebnim.

U odnosu na tužiteljevu tvrdnju da tuženik ne raspolaže ovršnom ispravom, tuženik tvrdi suprotno i ukazuje na činjenicu da je Protokol solemniziran, odnosno potvrđen kao privatna isprava kod Boška Jurišića, javnog bilježnika u Solinu dana 04. kolovoza 1999. godine pod brojem OU-142/99 te da je u štambilju solemnizacije jasno navedeno da potvrđena privatna isprava ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta te da je takvo stajalište zauzeo i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: 32. Pž-6185/2017-2 od dana 20. prosinca 2017. godine kada je preinačio odluku o upućivanju ovdje tuženika u parnicu i uputio upravo tužitelja s jasnim i nedvosmislenim obrazloženjem da tuženik posjeduje Protokol kao ovršnu ispravu i da je baš zbog toga osporavatelj taj koji je dužan dokazati osnovanost svoga osporavanja što se po tuženiku čini sasvim besmislenim jer će samim time tužitelj dovoditi u pitanje i pravomoćna utvrđenja Visokog trgovačkog suda.

U odnosu na tužiteljevu analizu Protokola, tuženik ističe kako raspolaže ovršnom ispravom u kojoj su jasno označeni dužnik i vjerovnik, visina potraživanja, dospijeće potraživanja i klauzula kojom se dozvoljava prisilna ovrha svih dospjelih obveza Protokola kao ovršne isprave, a u odnosu na sklopljeni Protokol ukazuje na odlučne činjenice u istom:

-vlasništvo poslovnih udjela u društvu ITS d.o.o. na ime tuženika Ivice Matijevića za 1/2 dijela i na ime Slobodana Kljakovića Gašpića za 1/2 dijela (članak 1),
-ulaganja Ivice Matijevića i Slobodana Kljakovića-Gašpića u ukupnom iznosu 322.800,00 DEM u ime i za račun društva ITS d.o.o. (članak 2)

-činjenice da je polovicu ukupnog ulaganja u visini 161.400,00 DEM umjesto Slobodana Kljakovića Gašpića uplatio upravo Ivica Matijević (članak 4. st. 1)

Tuženik je nadalje ukazao i na prava i obveze potpisnika Protokola:

-Slavko Gotovac kao zastupnik društva ITS d.o.o. ovlašten je izvršiti prodaju ili zamjenu ulaganja koje su u ime i za račun ITS d.o.o. učinili Ivica Matijević i Slobodan Kljaković Gašpić i pridobijeni iznos predati ulagačima (članak 3. st. 1)

-Potraživanje u visini 161.400,00 DEM koje je umjesto Slobodana Kljakovića Gašpića uplatio Ivica Matijević tuženik će namiriti izravnom isplatom od društva ITS d.o.o. (članak 4. st. 2)

Iz prethodnih navoda izvlači se zaključak da je Ivica Matijević (tuženik) u ime i za račun društva ITS d.o.o. izvršio ulaganja u ukupnom iznosu od 322.800,00 DEM, a koja novčana sredstva se Protokolom društvo ITS d.o.o. obvezalo vratiti tuženiku kada ta sredstva budu pridobijena (tražbina prema ITS-u).

Tuženik osporava i tvrdnju tužitelja kada isti navodi da predmetna isprava (Protokol) ne sadrži izjavu da se temeljem iste može radi ostvarenja dužne činidbe nakon njene dospelosti zatražiti i provesti prisilna ovrha te s tim u svezi ukazuje kako je takva izjava sadržana u odredbi članka 6. st. (1) Protokola u kojoj su stranke izričito ugovorile da je temeljem odredbe čl. 54. st. (1) Zakona o javnom bilježništvu, a radi naplate bilo kojeg iznosa ili izvršenja bilo koje obveze iz Protokola, na ukupnoj imovini svih stranaka protokola moguće provesti prisilnu ovrhu, koja izjavu obvezuje sve stranke Protokola, pa tako i društvo ITS d.o.o. koje je bilo zastupano putem svoga tadašnjeg zastupnika Slavka Gotovca, a što je sve jasno navedeno u štambilju solemnizacije javnog bilježnika.

Nastavno na navedeno tuženik tvrdi da je stečajni upravitelj neosnovano osporio tražbinu tuženika ne navodeći pritom niti jedan valjani razlog, dok u odredbi članka 2. stavak (2) Protokola jasno stoji da *"ulaganja Slobodana Kljakovića Gašpića i Ivice Matijevića ... predstavljaju tražbinu koju oni imaju prema ITS d.o.o., i koju tražbinu im je ITS d.o.o. dužno namiriti u roku od 8 dana kada ITS d.o.o. pridobije ta sredstva"* te da navedena odredba Protokola zaista ne ostavlja ni najmanje dvojbe oko toga da se zaista radi o tražbini, a budući da je baš to eksplicitno i navedeno.

U odnosu na tužiteljev prigovor zastare prijavljenog potraživanja, tuženik isti osporava kao neosnovan napominjući pritom kako je točno da se u konkretnom slučaju primjenjuje zastarni rok od 10 godina, ali da tužitelj pritom potpuno zanemaruje odredbu čl. 215. ZOO-a koja propisuje da zastara počinje teći tek od trenutka kada vjerovnik stekne pravo zahtijevati ispunjenje određene obveze pa se s tim u svezi tuženik poziva na odredbu članka 140. stavak 1. Stečajnog zakona koja jasno propisuje da nedospjele tražbine dospijevaju otvaranjem stečajnog postupka zbog čega tužitelj pogrešno računa trenutak početka tijeka zastarnog roka koji zasigurno nije počeo teći s danom potpisivanja protokola kao ovršne isprave.

Vezano za kvalitetu Protokola, tuženik drži korisnim ukazati i na činjenicu da se između Slobodana Kljakovića Gašpića i ovdje tuženika vodio sudski postupak pred Općinskim sudom u Splitu pod oznakom Pi-40/13. na temelju Protokola kao ovršne isprave, a u kojem postupku je Slobodan Kljaković Gašpić zahtijevao da sud proglasi nedopuštenom ovrhu Ivice Matijevića kao ovrhovoditelja temeljem istog protokola, a koji je okončan sklapanjem sudske nagodbe od dana 05.02.2018. godine kojom se Slobodan Kljaković Gašpić

obvezao platiti ovdje tuženiku 87.000,00 EUR-a na ime obveze koju je on preuzeo potpisom Protokola.

U nastavku postupka tužitelj je podneskom od 24.1.2019. odgovorio na tuženikov odgovor na tužbu ponavljajući svoje navode iz tužbe da odredbom Protokola nije bila predviđena mogućnost naplate na ostvarenoj koristi temeljem pravomoćne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13., već da je Slavko Gotovac bio ovlašten prodati ili zamjeniti tuženikova ulaganja. Tužitelj je također osporio i tuženikov obračun kamata smatrajući da Protokolom nije bila ugovorena mogućnost naplate zateznih kamata.

Na ove navode tuženik je odgovorio podneskom od 1.2.2019. u kojem navodi kako tužitelj pogrešno tumači članak 3. Protokola jer da isti uopće ne definira kako će se izvršiti prodaja ili zamjena ulaganja, već je Slavko Gotovac bio ovlašten da na bilo koji način izvrši prodaju ili zamjenu ulaganja te je pravi smisao članka 3. bio da pridobijeni iznos ili kakvu druga imovinsku korist preda tuženiku i Slobodanu Kljakoviću- Gašpiću bez obzira kako su pridobijena ta sredstva.

U odnosu na pravo tuženika na obračun kamata, tuženik je naglasio kako su ulaganja utvrđena Protokolom i iznos dosuđen presudom Općinskim sudom u Splitu pod oznakom Pi-40/13 jedna te ista sredstva, odnosno da se radi o tražbini iz iste pravne osnove pa da time Protokol predstavlja titulus, a presuda modus naplate sredstava zbog čega tuženik ima pravo na ukupna novčana sredstva utvrđena tom presudom pa time i na kamate koje po presudi teku od 1.12.1998.

U isto vrijeme tuženik ponavlja svoju tvrdnju da rok zastare nije počeo teći danom sklapanja Protokola, već je sukladno članku 215. ZOO počeo teći danom kada je tuženik stekao mogućnost zahtijevati ispunjenje obveze.

U dokazne svrhe sud je pregledao prijavu tražbine tuženika u stečajnom postupku, rješenje ovog suda broj St-596/2017 od 7. rujna 2017. o utvrđenim i osporenim tražbinama te rješenje VTS RH Pž- 6185/2017., pregledan je Protokol od 4. kolovoza 1999., pregledana je presuda Općinskog suda u Splitu broj Pi- 709/13 od 7.6.2016., a potom i cijeli spis iz kojeg je za potrebe ovog postupka kopiran zapisnik s izjavom Slavka Gotovca (list 99-102), pregledana je izjava Slavka Gotovca dana u predmetu Općinskog suda u Splitu broj Po-40/13. (list 117-119), proveden je dokaz saslušanjem stečajne upraviteljice tužitelja Meri Šitić i tuženika osobno u svojstvu parnične stranke te svjedoka Slavka Gotovca.

Pregledom prijave tražbine tuženika (list 12-13 spisa) utvrđuje se da je tuženik u istoj obrazložio stavke prijave tražbine te priložio odgovarajuće isprave kojim je dokazivao svoje navode. Tako, iz prijave tražbine je razvidno kako je tuženik temeljem presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13. prijavio tražbinu s osnova glavnice i s osnova zateznih kamata sukladno tijeku kamata iz navedene presude uz napomenu da je za obračun kamata priložen odgovarajući obračun. Svoju tražbinu tuženik izvorno temelji na Protokolu od 4. 8.1999. koji je također priložen prijavi.

Pregledom rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama od 7. rujna 2017.g (list 18-20 spisa) utvrđuje se da je stečajni upravitelj osporio tražbinu tuženika, a kao razlog osporavanja navedeno je da predmetna tražbina nije evidentirana u poslovnim knjigama tužitelja, da Protokol nije valjana pravna osnova za ustup tražbine prema tuženiku, da tuženik nije bio stranka u sporu pred Općinskim sudom. Potom, sud je tuženika uputio u parnicu smatrajući da

isti za svoju tražbinu nema ovršnu ispravu. Međutim, povodom tuženikove žalbe, VTS RH je preinačio pobijano rješenje i u parnicu uputio stečajnog dužnika, ovdje tužitelja, smatrajući da tuženik za svoju tražbinu ima ovršnu ispravu, odnosno da je Protokol privatna isprava koju je potvrdio javni bilježnik Boško Jurišić iz Solina ovjerom pod brojem OV-142/99., da ista time ima snagu javnobilježničkog akta te da je ista i ovršna isprava sukladno tada važećem Ovršnom zakonu.

Pregledom Protokola od 4.8.1999. (list 24-25) utvrđuje se da je isti sklopljen između Slobodana Kljakovića Gašpića, Ivice Matijevića i Slavka Gotovca solidarno uz ITS d.o.o. Istim Protokolom stranke su regulirale svoje međusobne odnose, utvrdili međusobna dugovanja i potraživanja i način podmirenja duga. Za tijek ovog postupka sud posebno ukazuje na članak 3. i članak 6. Protokola.

Člankom 3. stavak 1. Protokola propisano je:

„Stranke u ovom Protokolu ovlašćuju Gotovac Slavka da u ime i za račun ITS d.oo izvrši prodaju ili zamjenu ulaganja naznačenih u prethodnome članku, te da pridobijeni iznos ili kakvu drugu imovinsku korist preda Slobodanu Kljakoviću-Gašpiću i Ivici Matijeviću u omjeru utvrđenom člankom 1(1) čime će njihovo potraživanje prema ITS d.oo prestati.”

U odnosu na citiranu odredbu Protokola posebno se ukazuje na dio teksta *“kakvu drugu imovinsku korist”* jer po stavu tuženika upravo taj dio pruža tuženiku osnov da primjenom članka 6. Protokola može polagati pravo na iznos ostvaren u citiranoj presudi. Uzgred se napominje da članak 6. stavak 1. protokola predstavlja ovršnu klauzulu koja po mišljenju suda pruža tuženiku osnov za potraživanje navedenog iznosa.

Posebno se napominje kako je Protokol kao privatna isprava potvrđena od strane javnog bilježnika Boška Jurišića iz Solina ovjerom pod brojem OV-142/99., te je time dobio snagu javnobilježničkog akta, a time i značaj ovršne isprave kako je to već utvrdio i VTSRH u svom rješenju broj 32.PŽ- 6185/2017.

U dokazne svrhe pregledana je i presuda Općinskog suda u Splitu broj Pi- 709/13 od 7.6.2016. (list 27- 37), kao i cijeli taj parnični spis. Parnični postupak vodio se je između tužitelja ITS d.o.o. i tuženika HNK Split i Grada Splita, radi isplate, a presudom u tom predmetu tužitelju je dosuđen iznos od 1.100.000,00 kn sa zateznim kamatama od 1.12.1998. do isplate. Predmetna presuda postala je pravomoćna 18.1.2017., a ovršna 14.3.2017.

Tijekom dokaznog postupka proveden je dokaz saslušanjem parničnih stranaka, odnosno stečajne upraviteljice tužitelja i tuženika osobno.

Stečajna upraviteljica Meri Šitić je u svom iskazu opisala tijek stečajnog postupka koji je prvotno otvoren i zaključen, da bi tek naknadno došla do saznanja kako je tužitelj pravomoćno uspio u sporu Pi-709/13., ali i da je isto tako posredno saznala da je ovrhu nad imovinom Grada Splita po navedenoj presudi pokrenuo Slavko Gotovac. Posebno je naglasila kako je pred sami istek roka od 60 dana uspjela zaustaviti prijenos sredstava na račun Slavka Gotovca, ali da postupci u svezi te ovrhe još traju pred sudovima pa ako S. Gotovac uspije u ovrsi da će stečajni dužnik ostati bez imovine.

U odnosu na tužnikovu tražbinu je naglasila da je iz financijske dokumentacije i to upravo iz bilanci ITS d.o.o. utvrdila da to društvo nije imalo evidentiranih obveza na koje se u svojoj prijavi tražbine pozvao tuženik te da u poslovnim knjigama nije bio evidentiran

Protokol temeljem kojeg tuženik zasniva svoje potraživanje. U odnosu na razloge osporavanja tuženikove tražbine je istaknula da je nakon pregleda Protokola ocijenila da se na istom ne može temeljiti tražbina tuženika kao stečajnog vjerovnika, dodatno da je tražbina zastarjela radi čega je istu tražbinu osporila.

Tuženik je u svom iskazu pred sudom opširno opisao sva događanja vezana uz kupnju udjela društva ITS do.o., a potom i uz ulaganja u podrumski prostor HNK Split radi preuređenja sa svrhom otvaranja restorana.

Vezano za sadržaj Protokola tuženik je naglasio kako je isti odražavao pravu volju svih potpisnika Protokola, koja volja je potvrđena i naknadno u nekoliko navrata što je od strane potpisnika Protokola Slobodana Kljakovića Gašpića i Slavka Gotovca njihovom vlastitom izjavom napisanom rukom ispod solemnizacije privatne isprave na način da je prvi tekst napisao Slobodan Kljaković Gašpić, a drugi tekst o daljnjoj valjanosti Protokola da je naknadno svojim rukopisom napisao i Slavko Gotovac.

Tuženikov opširni opis događanja i problema koji su nastali u svezi zakupa prostora HNK Split nisu od tolikog značaja za tijek ovog postupka, ali pokrenuta parnica protiv HNK Split i Grada Splita jest jer je tuženik iskazao tvrdnju da je između svih potpisnika Protokola bilo nesporno da se rezultat te parnice trebao podvesti pod članak 3. stavak 1. Protokola.

Tuženik je u svom iskazu također naglasio kako je naknadno dana 12.5.2004.g. između njega i društva ITS d.o.o. zastupanog po Slavku Gotovcu sklopljen sporazum temeljem kojeg je ITS d.o.o. priznao Ivici Matijeviću, ovdje tuženiku, izvršena ulaganja u zakupljeni prostor u zgradi HNK Split u visini od 168.717,14 EUR-a prema procjeni sudskog vještaka, a da je Slavko Gotovac kod javnog bilježnika ovjerio svoj potpis zajedno s tuženikom na toj ispravi.

Tuženik je svoj iskaz završio tvrdnjom kako će svoje potraživanje naplatiti ili u stečajnom postupku ili naknadno od Slavka Gotovca ukoliko se ovaj prethodno uspije naplatiti po svojoj ovršnoj ispravi.

Konačno, tijekom dokaznog postupka saslušan je i Slavko Gotovac kao jedan od trojice potpisnika Protokola.

Isti je nakon predočenja Protokola iz spisa potvrdio da se na stranici 24. i 25. nalazi njegov potpis, a isti potpis se nalazi na stranici 84. spisa, uz opasku da je sve to bilo već dosta davno. U odnosu na sadržaj Protokola koji je sklopljen 4. kolovoza 1999.g. između Slobodana Kljakovića Gašpića, Ivica Matijevića i njega iskazao je da je u to vrijeme bio u dobrim odnosima s Ivicom Matijevićem koji mu je osobno pomagao u svezi poslovanja društva ITS d.o.o. na način da je njemu osobno posuđivao određene novčane iznose, a on je potom pozajmljeni iznos osobno kao Slavko Gotovac uplaćivao kao pozajmice društvu ITS d.o.o. zajedno s drugim iznosima radi čega se u iznosu pozajmica koje je dao društvu ITS d.o.o. u iznosu od 1.200.000,00 kn nesporno nalazi i iznos koji mi je prethodno posudio Ivica Matijević i koji iznos je između njih nespornan i koji se kreće u rasponu od 120.000,00 i 140.000,00 EUR.

U odnosu na namjenu pozajmica iskazao je kako su navedena sredstva trebala poslužiti za uređenje podrumskog prostora u zgradi HNK konačnom namjerom otvaranja restorana, ali da se taj plan u konačnici nije ostvario.

Znakovito je da je svjedok Gotovac potom na gotovo identičan način kao i tuženik iskazivao o problemima koji su se pojavili u svezi otvaranja restorana, potom traženja zamjenske lokacije te u konačnosti pokretanja spora protiv HNK i Grada Splita.

U odnosu na pitanje kako je svjedok stekao potraživanje prema društvu ITS d.o.o., isti je naglasio kako je u pripremi prodaje udjela gosp. Maladi s tadašnjim zz društva ITS Nikšom Tranfićem dogovorio da će na ime svojih ranije spomenutih pozajmica od 1.200.000,00 kn sklopiti ugovor o ustupu potraživanja u odnosu na potencijalnu tražbinu iz parnice pred Općinskim sudom u Splitu jer bi u protivnom cijena poslovnih udjela društva ITS d.o.o. u tom trenutku bila veća za 1.200.000,00 kn njegovih osobnih pozajmica i on bi se na taj način naplatio, a ovako je sklapanjem tog sporazuma o ustupu potraživanja preuzeo rizik da se u toj parnici uspije i da se naplati ili da se ne uspije u kojem slučaju se ne bi uspio naplatiti za davno dane pozajmice društvu ITS.

U odnosu na iskaz svjedoka Gotovca mora se primjetiti kako je u jednom dijelu i to upravo u odnosu na svoje odnose s tuženikom svjedok iskazao bitno drugačije u parnici Pi-709/13., kada je saslušan na ročištu od 23.3.2015. i koji zapisnik je nakon pregleda navedenog spisa kopiran za potrebe ovog postupka i uvezan na str 99- 102 spisa.

U dijelu koji je bitno različit svjedok Gotovac je iskazao kako je usljed poplave u zakupljenom podrumskom prostoru HNK Split imao trošak od 100.000,00 DEM radi čega je prodao svoj vlasnički udjel u društvu ITS d.o.o. Slobodanu Kljakoviću Gašpiću i Ivici Matijeviću koj su potom nastavili ulagati u predmetni prostor u koji je on navraćao tek povremeno. Dalje je izjavio kako mu nije poznato kada su nakon toga završeni radovi jer više nije bio vlasnik, a niti koliko su iznosili troškovi za izvođenje tih radova.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga.

MJERODAVNO PRAVO

Kao mjerodavno pravo primjenjuje se Stečajni zakon (NN – 71/15) kao i Zakon o obveznim odnosima (NN- 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01., dalje: ZOO91) koji se temeljem članka 1163. Zakona o obveznim odnosima (NN- 35/05) i dalje primjenjuje na pravne odnose nastale za vrijeme važenja tog zakona.

O MERITUMU SPORA

Podnesenom tužbom tužitelj traži utvrđenje da je osnovano njegovo osporavanje tuženikove tražbine kao tražbine 2. višeg isplatnog reda. Tužitelj je naglasio kako je tuženikovu tražbinu osporio iz razloga jer isti ne posjeduje ovršnu ispravu, dodatno da je ista zastarjela, da tuženik po odredbama Protokola nije vjerovnik prijavljene tražbine, da se iznos ostvaren po presudi Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13. ne može podvesti pod odredbe Protokola, da sam Protokol ne sadrži jasno određenu činidbu niti izjavu da se nakon dospelosti može provesti prisilno izvršenje.

Tuženik se je ovom tužbenom traženju usprotivio tvrdnjama da tuženik raspolaže ovršnom ispravom u kojoj su jasno naznačeni vjerovnik i dužnik, visina tražbine i njeno

dospijeće te ovršna klauzula. Tuženik je nadalje naglasio kako je njegova tražbina dospjela, a istovremeno je otklonio navode tužitelja da je ista zastarjela.

Određujući se prema ovim temeljnim, suprotstavljenim stavovima stranaka sud je presudio kao u izreci pod točkom 1. iz slijedećih razloga.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je nesporno utvrdio da je tuženik osporenu tražbinu prijavio temeljem isprave nazvane Protokol, sklopljene 4.8.1999., koju su sastavili i potpisali Slobodan Kljaković- Gašpić, Ivica Matijević i Slavko Gotovac solidarno uz ITS d.o.o. Predmetna isprava je kao privatna isprava potvrđena od strane javnog bilježnika Boška Jurišića iz Solina i time je stekla snagu javnobilježničkog akta. Ujedno, temeljem svog sadržaja i ovršne klauzule koja je propisana člankom 6. protokola, ista je stekla i obilježje ovršne isprave.

Stoga, suprotno tvrdnjama tužitelja i ovaj sud prihvaća stav tuženika da je Protokol ovršna isprava. Uostalom, iz rješenja VTS RH broj PŽ- 6185/2017. od 20.12.2017. također proizlazi identičan stav tog suda o karakteru Protokola kao ovršne isprave jer je na podlozi tog stava preinačeno rješenje prvostupanjskog suda kojim je prvotno tuženik upućen u parnicu te je u parnicu za utvrđenje osporene tražbine upućen tužitelj upravo na podlozi utvrđenja da tuženik za svoju tražbinu posjeduje ovršnu ispravu, odnosno spomenuti Protokol. Tom rješidbom višeg suda postalo je potpuno suvišno u tužbi ponovno otvarati raspravu na temu karaktera Protokola kao ovršne isprave kod izričitog stava višeg suda o tome.

Nadalje, u odnosu na sami sadržaj Protokola u svezi kojeg tužitelj osporava da se iz istog ne može ocijeniti status tuženika kao vjerovnika kao ni određenost činidbe, sud nakon detaljnog pregleda Protokola ocjenjuje kako je tuženik u pravu kada u svom odgovoru na tužbu tvrdi da su u protokolu jasno naznačeni vjerovnik i dužnik, visina tražbine i njeno dospijeće te ovršna klauzula.

Tako, u članku 2. stavak. 1. Protokola se nedvojbeno navodi koliko su Slobodan Kljaković- Gašpić i Ivica Matijević uložili sredstava u uređenje prostora u podrumu zgrade HNK u Splitu, konkretno svaki po 161.400,00 DEM, a potom se u stavku 2. utvrđuje da navedeno ulaganje Slobodana Kljakovića- Gašpića i Ivice Matijevića predstavlja tražbinu koju oni imaju prema društvu ITS d.o.o. i koje im je isto dužno namiriti u hrvatskoj valuti po srednjem tečaju HNB za njemačku marku. Prema ocjeni ovog suda navedeni članak 2. Protokola ne ostavlja niti minimum dvojbe da su Slobodan Kljaković- Gašpić i Ivica Matijević vjerovnici društva ITS d.o.o. kao dužnika i to svaki za iznos od 161.400,00 DEM. Time su se po ocjeni suda svi navodi tužitelja u odnosu na vjerovnika obveze i iznos činidbe te dužnika obveze pokazali kao neosnovani te ih sud kao takve i utvrđuje.

U odnosu na prethodno navedeni sadržaj članka 2. Protokola, tijekom postupka otvorilo se pitanje mogu li se rezultati parnice Pi-709/13., vođene pred Općinskim sudom u Splitu podvesti pod članak 3. Protokola, odnosno može li tuženik biti vjerovnik u odnosu na tražbinu iz parnice koja nije niti bila pokrenuta u trenutku sklapanja Protokola.

Stranke su se očekivano i o ovom pitanju suprotno očitovale kao uostalom i o svim spornim pitanjima u ovoj parnici pa sud prvenstveno drži potrebnim citirati sadržaj članka 3. stavak 1. Protokola koji glasi:

“Stranke u ovom Protokolu ovlašćuju Gotovac Slavka da u ime i za račun ITS d.oo izvrši prodaju ili zamjenu ulaganja naznačenih u prethodnome članku, te da pridobijeni iznos ili

kakvu drugu imovinsku korist preda Slobodanu Kljakoviću-Gašpiću i Ivici Matijeviću u omjeru utvrđenom člankom 1(1) čime će njihovo potraživanje prema ITS d.oo prestati.”

U svezi citirane odredbe Protokola tužitelj drži kako je tuženik mogao postati vjerovnik samo u odnosu na onu tražbinu koja bi bila rezultat prodaje ili zamjene ulaganja iz članka 2., a da se rezultat parničnog postupka Pi-709/13. pod to ne može podvesti jer u to vrijeme nije bio niti pokrenut, dok tuženik ističe da je tuženik stekao tražbinu u odnosu na bilo koji iznos koji je posljedica izvršenih ulaganja.

Određujući se prema ovim suprotstavljenim stavovima stranaka, sud je citiranu odredbu Protokola protumačio jezično i sadržajno.

Na navedni način sud je došao do ispravnog tumačenja volje ugovornih stranaka. Naime, stranke Protokola su ovlastile Slavka Gotovca da izvrši prodaju ili zamjenu ulaganja. Na podlozi rezultata dokaznog postupka sud je posebnu pozornost posvetio zamjeni ulaganja. Ovo iz razloga jer su dva potpisnika Protokola, odnosno tuženik i Slavko Gotovac gotovo identično iskazivali pred sudom o pokušajima dogovora s Gradom Splitom kao osnivačem HNK Split da na ime izvršenih ulaganja dobiju zamjenski prostor u Marmontovoj ulici u Splitu u kojem dogovoru su na određeni način izigrani, a što je rezultiralo pokretanjem parničnog postupka pred Općinskim sudom u Splitu u kojem je ITS d.o.o. dokazao postojanje svog potraživanja. Sadržajnim tumačenjem pojma “zamjena ulaganja” jedino je razložno zaključiti kako se je u realizaciji istog prvo pokušalo dobiti zamjenski prostor, a kada to nije uspjelo radi prijetecćeg roka zastare pokrenuta je parnica čiji konačni rezultat je upravo ekvivalent izvršenih ulaganja u podrumski prostor HNK Split. Kako su izvršena ulaganja ostala u posjedu HNK Split, pravomoćna presuda je po svom sadržaju zamjena ulaganja u taj prostor.

Na podlozi takvog zaključka sud ocjenjuje kako je tuženik potpuno istinito iskazivao u svom iskazu pred sudom kada je kazao da je svim potpisnicima Protokola bilo nesporno da se pozitivni rezultati parnice Pi-709/13. imaju promatrati u kontekstu članka 3. Protokola pa sud iskaz tuženika u cijelosti prihvaća kao istinit, uvjerljiv i logičan te u skladu s ostalim dokazima.

Suprotno iskazu tuženika stoji iskaz svjedoka Slavka Gotovca koji je po ocjeni suda nedosljedan i neuvjerljiv te je u suprotnosti s ostalim provedenim dokazima. Tako, pred ovim sudom svjedok Gotovac iskazuje kako je Ivica Matijević njemu osobno višekratno pozajmljivao određene novčane iznose koje je on potom davao društvu ITS d.o.o. kao svoje osobne pozajmice. Upravo ovaj iskaz je u potpunoj suprotnosti sa sadržajem spisa Pi-709/13. i zapisnika iz tog spisa od 23.3.2015. koji je kopiran za potrebe ovog postupka (list 99-102 spisa ovog suda) i u kojem iskazu je svjedok Gotovac izričito iskazao kako je nakon poplave u podrumskom prostoru HNK Split i pretrpljene štete prodao svoje poslovne udjele društva ITS d.o.o. Slobodanu Kljakoviću- Gašpiću i Ivici Matijeviću koji da su potom nastavili ulagati u predmetni prostor.

Kod nesporne činjenice da je po iskazu stečajne upraviteljice tužitelja Meri Šitić upravo Slavko Gotovac nakon ovršnosti presude Pi-709/13. pokrenuo ovršni postupak i pokušao se naplatiti od Grada Splita, sve temeljem druge ovršne isprave koju posjeduje i koju je pribavio tijekom vođenja te parnice od društva ITS d.o.o., sud iskaz svjedoka Gotovca pred ovim sudom tumači kao pokušaj opravdanja tog pokrenutog ovršnog postupka i kao pokušaj

poboljšanja vlastite procesne pozicije, koji iskaz samim time ne odgovara istini pa je za ovaj sud neprihvatljiv.

Tužitelj je nadalje podesenom tužbom doveo u pitanje i ovršnost Protokola jer da u istom nije točno određena obveza na činidbu što bi bilo u suprotnosti s člankom 54. Zakona o javnom bilježništvu. Suprotno tome, tuženik ukazuje na sadržaj članka 6. Stavak 1. Protokola kojom su stranke *izričito i neopozivo ugovorile da je temeljem odredbe čl. 54. st. (1) Zakona o javnom bilježništvu, a radi naplate bilo kojeg iznosa ili izvršenja bilo koje obveze iz Protokola, nakon njenog dospijeca, na njihovoj imovini može provesti ovrhu sukladno zakonu.*

Citirana odredba članka 6. Protokola po ocjeni suda ne ostavlja nikakvu dvojbu da je ista po svom sadržaju ovršna kluzula, a dio teksta “radi naplate bilo kojeg iznosa...” na podlozi svih navoda iz prethodnog djela obrazloženja omogućuje tuženiku kao vjerovniku obveze da zatraži ovrhu na sredstvima ostvarenim po presudi Pi-709/13., podredno da prijavi tražbinu u ovom parničnom postupku.

Konačno, tužitelj je u tužbi istaknuo i prigovor zastare tuženikovog potraživanja te posebno tijekom kamata smatrajući da je tuženiku protekao desetogodišnji rok iz članka 379. ZOO91 u kojem je mogao tražiti provedbu ovrhe, a da je taj rok počeo teći 1999., da posredno tome svjedoči i podatak da je od tada tuženik izvršio obračun kamata.

U odnosu na ovo sporno pravno pitanje sud ističe kako je tuženik ponovno u pravu kada tvrdi da je u odnosu na presudu Pi-709/13. rok ovršnosti Protokola počeo teći s početkom roka ovršnosti navedene presude te da isti do podnošenja prijave tražbine nije protekao.

S tim u svezi ponovno se je potrebno vratiti na sadržaj Protokola kao ugovora kojim su stranke regulirale svoje međusobne odnose i to upravo na članak 6. stavak 1. Protokola u kojem stranke propisuju ovršnu klauzulu na način da naplatu bilo kojeg iznosa vezuju uz datum njegovog dospijeca, a ne uz početak tijeka kamata. Uostalom, u presudi Pi-709/13. sud je kamate dosudio od 1.12.1998. u odnosu na tuženika HNK Split, a od 23.11.2001. u odnosu na tuženika Grad Split te su kamate tekle tijekom cijelog trajanja tog postupka, a ovršnost je nastupila nakon pravomoćnosti i proteka paricijskog roka dana 14.3.2017. (list 27 spisa) iz čega je sasvim razvidno kako se pitanje početka tijeka kamata i roka ovršnosti Protokola imaju razmatrati zasebno.

Na podlozi takvog pravnog stava sud zaključuje kako tuženik nije bio u zastari podnijeti prijavu tražbine jer rok ovršnosti Protokola od 10 godina iz članka 379. ZOO91 od datuma ovršnosti presude 14.3.2017. pa do trenutka prijave tražbine 27.6.2017. nesporno nije protekao.

Konačno, u odnosu na tužiteljev prigovor u odnosu na iznos prijavljene tražbine iz podneska od 24.1.2019. ukazuje se kako je taj prigovor tužitelja paušalan jer je prema prijavi tražbine (list 10-14 spisa) očito da tuženik svoju tražbinu temelji na presudi Pi-709/13. u kojoj je glavnica određena u iznosu od 1.100.000,00 kn pa preostali iznos predstavljaju kamate. Posebno se napominje kako je tuženik prema prijavi tražbine (list 13) istoj priložio i kamatni obračun kojeg stečajni upravitelj prigodom osporavanja tražbine nije doveo u pitanje (list 19. spisa). Upravo zbog toga sud ocjenjuje kako je tužiteljevo osporavanje obračuna kamata paušalno, sve u izostanku pobližih razloga osporavanja.

Sukladno navedenom trebalo je odbiti tužbeni zahtjev tužitelja jer podnesenom tužbom i iskazanim pravnim stavovima tužitelj u skladu s člankom 266. i 267. Stečajnog zakona nije uspio dokazati iskazano osporavanje tuženikove tražbine, radi čega je odlučeno kao u izreci pod točkom 1. na način da je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen.

O TROŠKOVIMA POSTUPKA

Odluka o troškovima tuženika temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP, a troškovi tuženika sastoje se od troškova zastupanja po OT za sastav odgovora na tužbu, pristup na ročišta 12.3.2019., 17.10.2019., 30.1.2020. i 3.3.2020. te za sastav obrazloženih podnesaka od 1.2.2019., 11.3.2019. i 26.2.2020., svaka radnja po 5.000,00 kn, pristup na ročišta od 24.1.2019. i 28.11.2019. koja su odgođena prije početka raspravljanja te za sastav ostalog podneska od 13.3.2019., svaka radnja po 500,00 kn ili ukupno 41.500,00 kn. Troškovi zastupanja uvećani su za PDV 25% ili 10.375,00 kn.

Tuženik je odbijen za trošak od po 4.500,00 kn za pristup na ročišta od 24.1.2019. i 28.11.2019. jer su navedena ročišta odgođena na samom početku bez meritornog raspravljanja, sve sukladno Tbr. 9.t.5. OT. Tuženik je odbijen i za trošak od 4.500,00 kn za sastav ostalog podneska od 13.3.2019. koji u naravi predstavlja dokazni prijedlog za saslušanje svjedoka, sve sukladno Tbr. 8. T.3. OT. Odbitne stavke zastupanja po OT u iznosu od 13.500,00 kn potom su uvećane za zatraženi PDV 25% ili 3.375,00 kn. Tuženik je odbijen i za zatraženi trošak sudske pristojbe odgovora na tužbi od 5.000,00 kn, na koji trošak nije niti pozvan na plaćanje.

U Splitu, 22. svibnja. 2020.godine

SUDAC:

Ivo Bakalić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 8 dana od dana primitka otpravka. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda za Visoki trgovački sud RH u Zagrebu.

DNA:

- Pun. tužitelja, uz pristojbu presude od 5.000,00 kn
- Pun. tuženika,
- u spis

Broj zapisa: **17896-27613**

Kontrolni broj: **0811d-774d8-3d576**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVO BAKALIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.